

Arrest

nr. 138 648 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat M. LYS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit, behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Qinghai, Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Samen met uw familie woonde u in de dorpen Zatoe en Dewa. U komt uit een nomadenfamilie en hielp uw ouders met het verzorgen van de dieren. Wanneer u twaalf jaar oud was ging u naar het Zilkar klooster. Iedere maand controleerde de Chinese autoriteit dit klooster. U was te jong om naar het klooster te gaan, had geen monnikenkaart en moest zich daarom bij eventuele controles verstoppen in de bergen. U verbleef tot 2002 in het Zilkar klooster en besloot in 2003 om naar India te gaan. Omwille van de Chinese onderdrukking en omdat u op audiëntie wilde gaan bij de Dalai Lama, verliet u Tibet in december 2003. Via uw oom die bij de Chinese autoriteit werkte, verkreeg u in

2003 een Chinees paspoort en een Chinese identiteitskaart. U ging via Lhasa naar Dram waar u de grens overstak met uw Chinees paspoort. Vervolgens kwam u in december 2003 aan in het opvangcentrum in Kathmandu (Nepal) waar u enkele maanden verbleef. Nadien reisde u verder naar Delhi en Dharamsala. U verbleef van 2004 tot 2013 in het Sera Jey klooster in Bylakuppe waar u monnik was. Gedurende deze periode ondervond u verschillende gezondheidsproblemen. Omdat u vaak ziek was en moeilijk kon studeren, werkte u vooral in het internetcafé van het klooster. Sinds 2012 ontving u informatie uit Tibet in verband met demonstraties die plaatsvonden tegen de Chinese onderdrukking. U gaf deze informatie door aan verschillende nieuwsbronnen en mensenrechtenorganisaties. De Chinese autoriteiten waren op de hoogte van uw betrokkenheid bij het verspreiden van deze informatie en toonden uw foto aan Tsultrim Kalsang. Hij is een monnik uit Tibet van wie u informatie ontving en werd opgesloten in een gevangenis in Zatoe. Ook ondervroeg de Chinese politie uw ouders en een kennis uit Beijing. U besloot om India te verlaten omwille van uw gezondheidsproblemen, veiligheidsredenen en omdat u met de juiste papieren zou kunnen terugkeren naar Tibet om uw ouders te bezoeken.

Op 6 juli 2013 verliet u India met een vliegtuig. U vloog naar Italië en vervolgens naar België waar u op 6 juli 2013 aankwam. Op 12 juli 2013 vroeg u in België asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: foto's, uw Chinese identiteitskaart, uw Chinees paspoort, uw green book, een medisch attest, twee documenten van het Sera Jey klooster, een kopie van uw RC, een nieuwsartikel (internet), een attest van de Tibetan Centre for Human Rights and Democracy (TCHRD), briefomslagen, twee attesten van de opvangcentra in Nepal en India en een USB stick met nieuwsartikels, foto's, geluidsfragmenten en video's.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Chinese identiteitskaart, Chinees paspoort, Green book en Registration Certificate (RC)) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: L. S. (alias L.), geboren in 1984 (RC geeft aan 1985) en geboren te Qinghai. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS p.3-9/23) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2003 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van het feit dat u informatie uit Tibet doorgaf aan nieuwsbronnen en mensenrechtenorganisaties, en uw jarenlang verblijf in een klooster in India, een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC). Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in december 2003, verbleef u van 2004 tot 2013 in India. U verbleef hier in het Sera Jey klooster in Bylakuppe waar u monnik was en in een internetcafé werkte.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende

regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en kopie van uw RC dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie groene map en gehoorverslag CGVS p. 3;14;18;20;22/23).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u **ten eerste** dat u in het klooster in India uw werk i.v.m. de schendingen van mensenrechten in Tibet niet zou kunnen verderzetten en gaf u aan dat u schrik had dat uw ouders iets zou overkomen. Toch heeft dit er u niet toe belet om in het verleden wel informatie te verspreiden en zou de situatie voor uw ouders niet veranderen als u uw activiteiten verder zou zetten vanuit België (zie gehoorverslag CGVS p.12-13; 16-17/23). Ook zou u niet veilig zijn in India omdat hier Chinese spionnen aanwezig zouden kunnen zijn (zie gehoorverslag CGVS p.13;17/23). Deze verklaringen berusten louter op veronderstellingen en kunnen niet beschouwd worden als een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien legde u een attest van de TCHRD voor, waarin enkel vermeld staat dat u geen contact meer kan hebben met uw ouders in Tibet en niet kan terugkeren naar Tibet, maar staat hier niet in geschreven dat u niet meer veilig zou zijn in India (zie groene map). **Ten tweede** hield u aan dat u steeds ziek was in het klooster in India en dat u, wanneer u de juiste documenten verkrijgt, uw familie in Tibet zou kunnen bezoeken (zie gehoorverslag CGVS p.16/23). Het is bevreemdend dat u enerzijds verklaarde in India Chinese spionnen te vrezen maar anderzijds aangaf dat u vanuit België later naar de Volksrepubliek China zou willen terugkeren. Bijgevolg haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Uit uw verklaringen blijkt dat u in het bezit was van zo een aadhaard-card (zie gehoorverslag CGVS p. 17/23).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS p. 18-20/23).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. U verklaarde immers dat u geen weet had van de visa voor Italië en/of België die in uw IC stonden. Bovendien stelde u dat u geen voorbereidingen met de smokkelaar trof in verband met de identiteitscontroles op de luchthavens. U verklaarde zelfs dat niet u, maar de smokkelaar telkens uw IC bij de identiteitscontroles op de luchthavens in Italië en België toonde (zie gehoorverslag CGVS p.19-20/23). Gezien de strenge en individuele identiteitscontroles op Europese luchthavens is dit uiterst merkwaardig.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is

het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde foto's, informatie op de USB stick, een attest van Sera Jey klooster, een nieuwsartikel, medisch attest en attesten van de opvangcentra in Nepal en India, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw reisweg, medisch verleden, activiteiten (voor mensenrechtenorganisaties) en verblijf in India, en situatie in Tibet gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/5 § 4, 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de "uitdrukkelijke motiveringswet" alsook in artikel 62 van de vreemdelingenwet, evenals tot slot het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een internetartikel over de activiteit van Chinese spionnen in Dharamsalah.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn

vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag, p. 18-20). Verzoeker verklaart India te hebben verlaten met gebruik van zijn IC, doch dit document na aankomst in Europa te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar'. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Hij steunt zich daarvoor op een passage uit de informatie van de commissaris-generaal, waarin wordt gesteld dat *"Tibetanen die naar het buitenland reizen met een andere reistitel dan de IC in principe niet meer gerechtigd zijn om hun RC-status in India opnieuw op te nemen"*. Verzoeker meent voor zijn stelling steun te vinden in een vonnis van een Australische rechtbank en in verklaringen van de Tibetaanse autoriteiten, zoals vervat in een rapport van het BCHV.

In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd zoals verzoeker beweert, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. In zoverre verzoeker verwijst naar de onmogelijkheid voor heropname van de RC-status indien men zonder IC naar het buitenland is gereisd, blijkt uit zijn verklaringen anderzijds dat hij wel degelijk met zijn IC India is uit gereisd en dit document slechts na binnenkomst in de Schengenzone zou hebben afgegeven aan een 'smokkelaar' (gehoorverslag p. 19). In zoverre verzoeker verwijst naar een bepaald citaat in een Australisch vonnis, merkt de Raad op dat niet wordt vermeld op welke bron de Australische beroepsinstantie zich steunt om dergelijke uitspraken te doen. Dit gegeven kan dan ook geen afbreuk doen aan de recente informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, die daarentegen steunt op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker tenslotte opmerkt dat er *"geen garantie"* is dat Tibetanen van het consulaat een terugkeervisum zullen krijgen, gezien dit tot de discretionaire bevoegdheid van de Indiase overheid behoort, en dat de Tibetaanse autoriteiten in Brussel aan het BCHV *"off the record"* zouden hebben gezegd dat het verkrijgen van terugkeervisa *"allesbehalve evident"* is, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daarentegen duidelijk blijkt dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 21-22). Waar verzoeker tenslotte verwijst naar een citaat van de Tibetaanse autoriteiten, zoals weergegeven in het rapport van het BCHV, blijkt uit dat citaat slechts dat de Tibetaanse autoriteiten van oordeel zijn dat Tibetanen voorzien van de juiste documenten in principe gerechtigd zijn terug te keren, doch dat zij daarover geen sluitende uitspraken kunnen doen gezien de bevoegdheid daartoe bij de Indiase overheden ligt. Uit dit citaat kan dan ook niet worden afgeleid dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om, mits in acht name van de administratieve verplichtingen daartoe, opnieuw de toegang te verwerven tot het Indiase grondgebied.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal zelf blijkt dat wie India zonder IC heeft verlaten in principe niet meer gerechtigd is om zijn RC-status terug op te nemen. Verzoeker meent verder dat India niet over een specifieke wetgeving beschikt betreffende de asielpprocedure en de vluchtelingenstatus, waardoor hij geen waarborg heeft dat hij zijn verblijfsecht zal kunnen behouden. Verzoeker wijst erop dat de Tibetanen in India, luidens een rapport van het BCHV, *"in de praktijk een ernstig risico op refoulement lopen"*, terwijl er evenmin wettelijke waarborgen tegen refoulement bestaan. Tot slot meent verzoeker dat India *in casu* geen land van eerste asiel kan zijn, gezien hij bang is dat hij problemen zal krijgen in India naar aanleiding van het verspreiden van informatie over de Chinese onderdrukking van Tibet en de Indiase overheid hem daartegen niet kan beschermen.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat Tibetanen die lange tijd in het buitenland verbleven hebben hun RC opnieuw op kunnen nemen. Daartoe moeten zij bepaalde administratieve formaliteiten vervullen, namelijk zich wenden tot het Indiase politiekantoor van hun vroegere woonplaats en daar een nieuwe aanbevelingsbrief van de CTA voorleggen, hetgeen een formaliteit betreft. Dezelfde informatie vermeldt nog dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *"alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar tegelijk gesteld dat *"De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties.

Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India geen wettelijke garanties kent tegen refoulement, blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal daarentegen dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, wel degelijk bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles*

On The Status and Treatment of Refugees te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, zoals beschreven in het rapport van het BCHV, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten.

Wat betreft verzoekers stelling dat de Indiase overheden hem niet kunnen beschermen tegen vervolging vanwege de Chinese overheid, kan worden vastgesteld dat verzoeker hierover met geen woord gerept heeft bij het Commissariaat-generaal wanneer hem afsluitend gevraagd werd wat hij vreesde bij terugkeer naar India (gehoorverslag p. 21). Betreffende de gevolgen van het verspreiden van de informatie, blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat verzoeker verklaard had dat de repercussies voor zijn ouders in China vreesde en hij *"in India veel veiliger was dan zijn familie in China"*. Verzoeker verklaarde nog dat er in India *"wel een mogelijkheid is dat er Chinese spionnen waren"*, waardoor hij *"een beetje schrik had"* (*ibid.* p. 17), doch deze verklaringen wijzen op een louter hypothetisch risico, hetgeen onvoldoende zwaarwichtig en concreet is om als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen te worden. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij in India vreest om *"vermoord"* te worden door Chinese spionnen, stelt de Raad slechts vast dat die vrees geen weerslag vindt in de verklaringen van verzoeker bij de commissaris-generaal, alwaar van hem mocht verwacht worden dat hij spontaan alle elementen die bepalend waren voor zijn asielaanvraag zou aanbrengen. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal dat Tibetanen in India wel degelijk toegang hebben tot de redelijke maatregelen van bescherming die door de Indiase overheid worden ter beschikking gesteld, zoals toegang tot de Indiase politie en het gerecht (*ibid.* p. 27). Zulks blijkt ook uit het internetartikel dat verzoeker als stuk 3 bij zijn verzoekschrift voegt, en waaruit blijkt dat de Indiase overheid een Tibetaan zou hebben opgepakt wegens verdenking van activiteiten voor de Chinese overheid. Uit dit stuk blijkt derhalve dat de Indiase overheid daadkrachtig optreedt indien de Tibetaanse gemeenschap een klacht tot haar richt.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk in India een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade te lopen, waartegen de Indiase overheid hem niet zou willen of kunnen beschermen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij *i)* aldaar zijn werk i.v.m. de schending van mensenrechten niet zou kunnen verderzetten, *ii)* hij er ziek werd en *iii)* hij via het verwerven van Belgische documenten zijn ouders in Tibet opnieuw zou kunnen bezoeken.

Wat betreft verzoekers beweerde werkzaamheden in het verspreiden van anti-Chinese informatie, blijkt uit zijn verklaringen nergens dat deze activiteiten hem problemen zouden hebben opgeleverd met de Indiase overheid, noch met de Chinese overheid waartegen de Indiase overheid hem niet zou willen of kunnen beschermen (gehoorverslag p. 17). Wat betreft verzoekers beweerde ziektesymptomen in India, evenals zijn wens om via het verkrijgen van Belgische documenten opnieuw de toegang te verwerven tot de Chinese Volksrepubliek, stelt de Raad vast dat deze gegevens geen verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat

hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER